

Indenrigsministeren: Jeg skjønner dog ikke, at der er nogen Forskjel i Opfattelsen af de omkvæstionerede Ord; det er jo en complet Selvfølge, at naar en saadan Bestemmelse uden nogen Modsigelse fra vedkommende Ministers Side er optagen i Finantsloven, saa vil, hvis Forholdene ikke forandre sig, og der ikke er andre Omstændigheder, nye tilkomne Oplysninger, som kunne retfærdiggjøre det, hvilkensomhelst Regjering være bunden til at anvende den givne Bemærkning; derom troer jeg ikke, der kan være nogen Tvivl. At der imidlertid ligger en vis Frihed i Bedømmelsen deraf, da det, om jeg saa maa sige, er et moralsk Forhold og maa beroe paa, hvilken Betydning man vil give de nye tilkomne Oplysninger, er en Selvfølge. Jeg skal anføre et Exempel, der ligger os nær for Diebliffet, det Endringsforslag nemlig, der er bragt frem af et æret Medlem, men nu er taget tilbage. Hvis det skulde vise sig, at den Forudsætning, hvorfra man er gaaet ud ved at bevilge en Sum i Anledning af Udskiftningen paa Nøms, og som har foranlediget, at man har meent, at Erstatningen kun skulde tilflyde dem, der havde modsat sig Udskiftningen, men hvem den var bleven paabunden, ved en nærmere Underfølgelse ikke var rigtig, men at man havde modsat sig Udskiftningen paa Grund af, at en heel Deel andre Egeberettigede bleve berøvede. Afgang til at gjøre deres Eiendomme saa frugtbringende som muligt, saa vil man deri see noget Nyt, som kunde berettigede til ikke at lade den givne Bemærkning komme til Anvendelse. At der, som Forholdene her ligger for, skulde kunne indtræde saadanne Omstændigheder, som kunde retfærdiggjøre, at man ikke bruger den givne Bemærkning, her er Tale om, det kan jeg ikke antage skulde være Tilfældet, og jeg er aldeles overbevist om, at det er min ærede Collegas alvorlige Mening at gennemføre den saaledes antydede Reform, navnlig under den Forudsætning, at denne Reforms hderligere Udvikling vilde kunne støtte sig ogsaa paa en hderligere Overenskomst med Hensyn til de tilkommende Lønninger.

Formanden: Jeg veed ikke, om den ærede Landstingsmand vedbliver sit Forlangende?

Bjerring: Jeg vil tillade mig at tilføie et Par Ord. Den ærede Indenrigsminister vil vist indrømme mig, at naar et Spørgsmaal, som det her omhandlede, saaledes tilfældigvis, leilighedsvis skal afgjøres gennem en Bestemmelse i Finantsloven, vil nødvendigvis Landstinget komme i en meget uheldig Stilling. Det er ikke blot muligt, men endog rimeligt, at dette Spørgsmaal, inden det blev bragt frem i Finantsloven, har været gjort til Gjenstand for Forhandlinger mellem Finantsudvalget i det andet Thing og den nu afdøde Justitsminister; der kan altsaa have været mange Oplysninger meddeelte Folkethinget, der kunne have gjort det tilbøieligt til at gaae ind paa denne Bestemmelse, medens Landstinget aldeles ikke har faaet nogen saadan Oplysning, og det maa altsaa indrømmes, at Landstingets Stilling i dette Tilfælde bliver særdeles uheldig. Igeoverfor et saa gennemgribende Spørgsmaal. Hvad Spørgsmaalet selv angaaer, er jeg meget tilbøielig til at troe, at jeg til Skyende og Sidst med Fornøielse vil gaae ind derpaa, men jeg mener, at Landstinget bør gives Leilighed til at underkaste det en ny Prøvelse. Jeg har alt tidligere gjort opmærksom paa, at der staaer „den fastsatte Gage ansees som foreløbig, indtil den ved Lov er endelig bestemt“, og jeg maa i den Anledning tillade mig at rette et Spørgsmaal til den ærede Indenrigsminister. Lad os antage, at der i næste Session bliver forelagt Folkethinget et saadant Lovudkast — jeg anseer det rigtignok for meget tvivlsomt, om det vil kunne lykkes Justitsministeren at fremkomme med et fuldstændigt Udcast til den Tid —, at Folkethinget foretager Forandringer dert, og at Landstinget gaaer ind paa disse Forandringer, men at Regjeringen ikke gaaer ind paa dem, kort og godt, at der paa et eller andet af de forffjellige Stadier, dette Udcast maa gennemgaae, vil frembyde sig Hindringer for dets Fremme, skal da denne Bestemmelse gjentages i den følgende Finantslov, og hvorkænge skal